

Още тогава у него се пробуждатъ голѣмитѣ поетически дарования. Тогава написа и хубавата си поема *Калиоп*, която напечати въ списанието „Мисль“. Това произведение обърна внимание на всички образовани хора и спечели голѣма слава на поета. Наскоро следъ това той бѣ премѣстенъ въ София. Тукъ Яворовъ напуска телеграфа и се предава само на поезията. Не следъ много той се увлѣче въ македонското дѣло и стана четникъ въ Македония, като другаръ на прославения македонски герой Гоце Дѣлчевъ. И тамъ, [по височинитѣ на Пиринъ, срѣдъ хиляди опасности, той редактира бунтовенъ вестникъ „Свобода или смъртъ“, отъ който излѣзоха 12 броя.

Яворовъ бѣше голѣмъ патриотъ и не можеше да понася спокойно страданията на нашитѣ братя въ Македония. Той силно обичаше тоя поробенъ български кжтъ и пламенно желаеше да го види свободенъ. За свободата на Македония той излагаше всѣки день живота си, харчѣ младежки сили по чуки и планини, обикаля дѣлго време изъ вътрешността на България, прави събрания по македонския въпросъ, държа сказки, писа по вестниците и остана вѣренъ на македонското дѣло до смъртта си. Плодъ на скиталческия му животъ изъ Македония е книгата му *Хайдушки копнения* и стихотворната сбирка *Хайдушки пѣсни*. Въ тия пѣсни ние сѣщаме духа и силата на македонския четникъ, виждаме го, какъ се бори срещу враговетѣ и умира храбро въ тая борба, безъ да се бои отъ природнитѣ несгоди и отъ самата смъртъ. Злата участъ на такива борци, попаднали плѣнници въ ржцетѣ на врага, Яворовъ възпѣ въ най-хубавото си стихотворение *Заточеници*.

Съ своята вродена правдивостъ Яворовъ не можеше да допусне силнитѣ да потискатъ слабитѣ. Той чувствуваше милостъ къмъ страдащитѣ и се мжчеше да имъ